

MARCEL PAGNOL

JAK VONÍ TYMIÁN

Načež Paul začal sbírat kameny a házet je po nás s takovým vztekem, že jsem ho musel vzít do náruče a donést domů.

Řekl jsem mamince, jak mě mrzí, že ho nechávám samotného.

"Nedělej si kvůli němu starosti," řekla mi. "Má strašně rád sestřičku a má s ní velkou trpělivost : stará se o ni celý den. Vid', Paule?"

"Ano, maminko !"

Opravdu se o ni staral. Do jemných kudrnatých vlásků strčil hrst cikád a chycený hmyz bzučel kolem dětské hlavy, která se smála, pobledlá děsem; nebo ji posadil dva metry nad zem do rozsochy olivovníku a potom předstíral, že ji ponechává jejímu osudu. Jednou, protože se bála slézt dolů, vyšplhala do nejvyšších větví a zděšená maminka viděla zdálky její tvářičku nad stříbřitým listím..Utíkala pro štafle a podařilo se jí s pomocí tety Rózy sundat ji, jako někdy hasiči sundávají kotě, které se dovážilo příliš vysoko. Paul prohlásil, » že mu utekla«, a sestřičku od té doby považovali za opici, schopnou nejnemožnějšího šplhání.

Jindy ji strkal za krk semínka »svrbidla«, totiž šípku, kterému se tak neříká bezdůvodně: získala si tak pověst, že fňuká, aniž ví proč.

Uklidňoval ji tím, že ji cpal mandlovníkovou pryskyřicí a dokonce jí dal sníst lékořičový bonbónek, který nepocházel z lékárny, ale od králíka. Svěřil se mi s tímto činem ještě týž večer, protože se obával, že ji otrávil.

Přiznal jsem se mu tedy, že jsem mu kdysi nabídl černé olivy, ještě vlašné, které jsem sebral v brázdě za kozím stádem, a že mu šly k duhu. Byl tímto uklidňujícím přiznáním nadšen a bez výčitek pokračoval v bratrských žertech.

Jak mě však později poučil veliký Shakespeare, *crime will out*. Zločiny nikdy nezůstanou utajeny, a tak jsem ho jednou po návratu z lovu spatřil, jak vzlyká na polštáři v našem pokoji. Toho osudného dne si vymyslel novou hru, jejíž pravidla byla docela prostá...

Silně štípl sestřičku do baculatého zadečku a ona začala pronikavě ječet.

Pak Paul s předstíranou bezradností utíkal k domu :

"Maminko ! Pojď rychle ! Štípla ji vosa !"

Maminka dvakrát přiběhla s čpavkem a vatou a snažila se mezi dvěma nehty vytáhnout neexistující žihadlo, což zdvojnásobilo sestřičččin řev k největší radosti citlivého Paula.

Dopustil se však velikého omylu, že totiž svůj bratrský žertík opakoval o jednu víc, než měl.

Maminka, které se již zmocnily jakési pochybnosti, ho přistihla při činu : dostal velkolepou facku a několik ran rákoskou; rány snesl, aniž hnul brvou, avšak procítěné kázání, které následovalo, mu zlomilo srdce, a ještě v sedm hodin se z něho neutěšil.

